

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. IV. Virtutes per Casulam ſignificatæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

g Genes.
48. 13.

cit. Quemadmodum enim Iacob morti proximus commutauit manus ut benediceret Manassén & Ephraim filios Ioseph, qui g *Manassén* manu maiorem collocauerat ad *Patris sui dextram*; *Ephraim* vero nati minorum ad *sinistram*. Iacob autem commutauit manus, dextram ponens super minorem, & sinistram supra maiorem. Ita Christus D. N. tempore mortis suæ, in Cruce pendens, ponit manum suam dextram super ea, quæ mundus minor reputat, aduersitates scilicet; sinistram uero super ea, quæ mundus maiora iudicat, quales sunt prosperitates: quamuis enim in utrisque possint homines saluari; primæ tamen magis sunt conformes ei, quod ipse Dominus sibi elegit, tanquam magis securum.

3

DENIQUE Sacerdos Stulam accipiens, osculatur Crucem in eius medio sitam, dicens: *Redde mihi Domine, Stulam immortalitatis, quam perdidisti in prauaricatione primi parentis: & quamuis indignus accedo ad tuum Sacrum mysterium, merear tamen gaudium sempiternum.* Qua sententia significatur quod quemadmodum Adamus ob inobedientiã, quam exhibuit comedendo fructum arboris prohibitæ, vestem immortalitatis & æternæ gloriæ amisit: ita eam recipit per obedientiam, virtute Crucis, in qua secundus Adamus mortuus est, ut Patri suo æterno obediret. Et propter spem huius uestis æternæ, debemus libenter induere uestem obedientiæ, osculantes demissè, & amanter Crucem propriæ abnegationis, in qua obedientia fundatur.

§. IV. Virtutes per Casulam significatæ.

a 1. Cor. 31.
7.

b 1. Tim. 1.
5.

CASULA, quæ uelut uestium, magisque splendida; ac præciosa reliquas tegit: significat uirtutem charitatis, quæ reliquis uirtutibus est excelior: quibus & honorem adfert, eas defendit, & protegit, comitando eas in earum actionibus, ut perfectæ sint. a *Charitas* enim (ut ait Apostolus) *omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet, & ad omnia ualet*, ita ut sine ea res omnes sint imperfectæ, cum ea autem suam omnes habeant perfectionem: b *Finis enim Præcepti* (ut idem Apostolus ait) *est charitas de corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta, sed integra & perfecta.* Et quemadmodum Casula duas habet partes, quarum altera pectus, altera dorsum tegit: ita, ait S. Bonauentura, charitas duas debet habere actus: amoris scilicet Dei, & proximi; amorem amicorum & inimicorum, nemine excluso, etiam nobis ualde infenso, & qui proderit nos ad dorsum aggrediarur. Nam charitas est, quæ suaue nobis reddit legis iugum, & Christi Crucem, & omnium præceptorum & consiliorum onus facit leuius; aut potius in ea sola summatim quasi omnia continentur, & perfecta legis obseruatio: cuius fructus est pax & gaudium in Spiritu

ritu Sancto. Ac propterea, Sacerdos, cum eam induit, dicit: *Domine qui dixisti iugum meum suave esse, & onus meum leue: fac ut istud portare sic valeam ut consequar tuam gratiam.* Nec sine causa Casula brachia relinquit libera; ut intelligatur libertas spiritus, quam adfert Charitas: communicans magnam promptitudinem & velocitatem ad omnia quæ sunt divini obsequij, ita ut nihil illam terreat, aut impediat. Hæc est præcipua *vestis nuptialis*, quam habere debet ingressurus hoc cœleste conuiuium, ac Diuinum hoc Sacrificium oblaturus; Et dicitur *tunica illa hyacinthina*, qua Sacerdotes antiqui ornabantur, ex cuius fimbria pendeabant *tintinnabula aurea simul cum malis punicis*: Charitas enim tribuit Sacerdotibus cœlestem vitam, simul cum verbis & operibus magni exempli, & magna efficacitate ad omnium corda vnienda. Hæc est e *vestis Esau* valde preciosa, & propria Sacerdotij, quæ ad illum iure primogenituræ pertinebat, quam induit *Iacob*, ut *benedictionem Patris sui Isaac* obtineret: Sacerdos enim Charitate indutus, sibi & proximis suis benedictiones obtinebit e cœlo venientes, propter merita summi nostri Sacerdotis Iesu Christi; cuius *f tunica inconsutulus* significabatur per Casulam, eratque Symbolum Charitatis, non ferentis diuisionem aut scissionem aliquam; omnes enim iustos coniungit in vna Ecclesia, in vno Spiritu, & in participatione vnius eiusdemque Sacramenti & Sacrificij. Sed cum sit vna, talem habet proprietatem, ut ita se multis accommodet, ut fiat omnia in omnibus & omnium illorum colorem induens, *Fleat cum flentibus at cum gaudentibus gaudeat.*

Et quemadmodum Casula inter reliqua ornamenta singularem exigit colorem, vnum ex quinque iuxta diuersitatem temporis: album scilicet, aut rubrum, viridem, aut violaceum, aut nigrum; (his enim tantum vtitur Ecclesia diuersis temporibus) ita Charitas varios induit affectus, nunc lætitiæ & gaudij ob dei magnalia, & gratitudinem propter eius beneficia; nunc patientiæ & fortitudinis, ut se ad martyria, magnosque labores offerat; nunc heroicis exercet actus Spei, tum cum orat; tum cum egregium aliquod facinus aggreditur, aut se in aliqua videt pressura constitutam; tum exercet actus Fidei, ex se quidem obscuros, sed illustratos amore, supplente cognitionis defectum; ac denique affectus exercet tristitiæ, & fletus propter sua peccata & miseras, aut etiam alienas; aut propter aduersa, quæ eius dilectus est in Passione perpressus; aut propter exilium quo detinetur, optans illum in sua, gloria videre. Hac affectuum varietate potest ac merito debet exornare se Sacerdos diuersis temporibus, ut suum dignè offerat Sacrificium.

c Matt.
22. 12.d Exod.
28. 31.e Gen. 27. 15
Ex Isidoro
in Gen. 23.
Vide Pine-
dam in t. 1.
in Job, ver-
su. 1.
1 Ioan. 19.
2.

g Rom. 12.

15.

2

3

HÆ summam sunt virtutes, quas vestes Sacerdotales significant, quarum actibus induere se debent Sacerdotes, ut possint dignè suam Missam celebrare, accommodantes deuotionem cordis, & modestam grauitatemque corporis, ei, quod ipse, ornatus representat; ita ut & corpus, & Spiritus rectè in omnibus conformentur in hoc opere, & in omnibus motibus, verbis, actionibus, ac cæremoniis eius: coniungentes reuerentiam & grauitatem internam cum externa, ad populi ædificationem, & externam ipsam cum interna, ad placendum Deo, qui non delectatur honoribus purè externis.

CAPVT XI.

RATIO LEGENDI ET AVDIENDI MISSAM CUM
perfectione; & nominatim quid sit agendum in prima eius parte vsq;
ad Euangelium.

VM MISSA SIT SACRIFICIUM COMMUNE TOTI vs Ecclesiæ, tria personarum genera ordinariè ad eam concurrunt. Quarum prima & præcipua est ipse Sacerdos, qui aliqua dicit, & facit solus; in aliis autem iuuatur à Ministris ipsi assistentibus, & hi secundum tenent locum; (quorum munia in capite secundo proposuimus) tanti enim momenti hæc munia sunt in oculis Dei, ut aliquos gradus instituerit Sacramenti Ordinis, qui gratiam conferant, ut perfectè fiant. Tertium locum tenent reliqui Fideles, Missæ assistentes: qui, ut supra diximus, etiam offerunt hoc Sacrifitium, magnamque ex eo accipiunt vtilitatem: si, quod ipsis incumbit, rectè præstent: audientes scilicet quæ Sacerdos dicit, & facientes, quæ commendat: eumque imitantes in iis, quæ facit, in eo gradu, qui illis incumbit. Et autem pro fundamento supponendum: in ipsa Missa simul concurrunt eminenter, etiamsi breuiter, exercitia spiritualia, quæ Sancti vocant Lectiõnem, Orationem, Meditationem, & Contemplationem, quorum finis est vnio cum ipso Deo: & Orationem quidem exerceri cum omnibus modis orandi etiam excelsioribus, præcipuè quatuor illis, quos Apostolus vocat, a *orationes affectuosas, gratiarum actiones* ob accepta beneficia, *petitiones* donorum & gratiarum, & *obsecrationes*, hoc est preces adductas titulis & causis, ad obtinendum quod petitur, ut in alio loco factius explicauimus. Et correspondent quatuor titulis, quibus Missa offertur: in quibus omnibus exerceri debent tam Sacerdotes, qui illam legunt, quam reliqui

a 1. Tim. 21.

Ducis spirit
Tract. 1. c.
12.

ei ali